Крутий берег, по березі трава зелененька,
Серед трави край берега калина червенька.
Своє гіля буйненькоє сумно в воду клонить,
Своє листя дрібненькоє по водоньці ронить.
Скоро смеркнесь, голуб сивий сюди прилітає,
Нічку гуде, нарікає, ранком ізлиняє.
Нічку плаче, жалкуєся, рясні сльози ронить,
На розсвіті ізлиняє, в темні ліси гонить.
На темнії ліси гонить та й зворами блудить,
Там горює, униває, тяжко серцем нудить.
Весна одна перецвіла, минула і друга,
Вже і третя засіяла, не минає туга.
І все голуб прилітає, на гілі сідає
І головку к листям тулить, плаче і ридає:
"Де злетіла-сь, голубонько, сивенька, миленька?
Щезла-сь з ними, лишилася година сумненька.
Ні тя мислями змислити, ні думков здумати,
Ні очами тя глянути, лиш згадков згадати.
Світ ми мерзкий, нічка мила, голублюся з тьмами,
Мари — дружба, ліси — хата, гоню за зморами.
А бодай ви, лихі води, в лугах заблудили,
Що ви мою ясну зорю та під себе вбили.
Люта би вас буря в мраку та дрібну розбила,
Та й дрібну мраку розбила, сліду не лишила.
А бодай вас жарким літом дуга випивала,
А зимою студінь люта навік ледом стяла.
Ой ти, водо, ти бистрая, лиха розлучнице,
Поган-татар нехай гидке в тобі миє лице.
Щастя моє перебилось, доля вже минула,
Мов ластівка скорокрила в безвісти злинула".